

Rosilion en Rosanire

Jan Harmensz. Krul

bron

Jan Harmensz. Krul, *Rosilion en Rosanire*. Joost Broersz., Amsterdam 1641

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/krul001rosi01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

Inhout

Polikander, Konink van Boyens en Ambartes wort beoorloogt vande Coninginne van Pictes, en Santons, genaemt Argire, dewelcke Celiodante, als Veldt-Overste, met een maghtigh Leger in s'Conninx landt doet vallen; Policander ten uyttersten benauwt, ende sijn laeste toevlught ghenomen hebbende inde Stadt Avarik, ende aldaer sterck besloten, en omlegert, siende gheen ander uytkomst als sijn ruyne; versoekt (hoe wel met wanhoop, door beleyt van sijn Dochter *Rosanirel* bystant ende hulp aen den Ridder Rosilion; dewelcke ter liefde vande Princes, en Konink (als daer toe verbonden door genote deughde) een maghtigh Leger van verstroyden Adel, ende Krijghslieden by een vergadert; valt in s'Vyandts Leger, slaet door en ontset de Stadt, neemt Celiodant ghevanghen, ende stelt den Coninc wederom in 't Rijk.

Hy, tot beloningh van sijn ghetrouwe dienste, eyscht des Coninx Dochter Rosanier ten Echt, 't welck hem den Conink toestaet.

Celiodante, als ghevangen vyandt des Coninx, vindt zigh inde liefde van de Princesse Rosaniere so seer ontsteken, dat hy zigh ghenootsaekt voelt om by den Conink op het huwelijk aen te houden; den Conink vreesende de maght van Celiodante, insiende sijnen staet, ende Coninklijken afkomst, vindt nut met toestemminge van alle sijn Raedt, Rosaniere te trouwen aen Celiodante, niet tegenstaende sijn beloften eerst aen Rosilion ghegeven.

Rosanire (die haer liefde had geset op Rosilion) dit verstaende, neemt voor, haer Vader te verbidden, edogh, valt vergheefs, en vruchteloos; derhalven doet aen Rosilion beloftenis van ghetrouwigheyt ter doot toe.

Den Conink Policander (om een eeuwighe vrede te beslyten met de Koninginne Argire, tot groot voordeel van sijn Rijk) wil Rosanire (tegens dank) aen Celiodante doen trouwen, ende haer met dwangh de liefde tot Rosilion doen afstaen, welcke geruchten ter ooren ghekomen zijnde van Verance, doen den selve ten hoof verschijnen, den Konink voor ooghen stellende sekere tekenen, waer door sijn Majesteyt wordt bekent gemaekt, dat Celiodante is des Koninx Soon, dewelcke hy in onecht by de Koninginne Argire geteelt heeft, waer van Verance soodanighe waerachtighe verklaringhe doet, dat den Konink hoe wel (verwondert) de waerheydt voor ooghen siet, ende zigh genootsaekt vindt, alsoo Celiodant sijn Soon, en Rosanier sijn Dochter is, van dat huwelijk af te staen; ondertusschen komt de Koningin Argire in 't Hoff van Polikander: vindt aldaer Verance dewelcke aen den Koninck, Polikander, als ook aen de Koninginne Algire warachtighe kentekenen voorstelt, dat den Ridder Rosilion is de Echte Soon van de Koningin Argire, waer wt ontstaende groote blijtschap, vereenigt den Konink Polikander (zijnde Wedunaer, met de Konincklijcke Weduwe Algire, in vredelijk beslyt, ende neemt haer aen voor sijn wettige gemaellinne; trouwt Rosanire met Rosilion, ende Celiodante met Cephise, zijnde een voor-dochter van des Koninx Polikanders overleden huys-vrouw de Koninginne, ende eyndicht alsoo dese Comedie.

Spelende Personen,

Polikander, *Konink van Boyens, en Ambarres.*
Rosanire, *'s Koninx Doghter.*
Erguntus.
Rosilion, *onbekende Prins van Pictes, en Santons.*
Celiodant, *onbekenden Soon van Policander,*
Cephise, *voor-Doghter van Polikanders overleden Koninghinne,*
Bellinde, *staet Iuffer van Rosanire,*
Oronte, *Hof-Meester van Celiodante.*
Raedts-Heer *van den Konink.*
Verance, *een Landt-man.*
Hoveling.
Argire, *Koninghin van Pictes en Santons.*

Rosilion en Rosanire, Bly-eyndt Spel,

Eerste handelingh.

Policander, Rosaniere, met eenighe Hovelinghen, belegert zijnde van Celiodante in de Stadt Avarick,

Polican:

HElaes! nu is het tijdt van weenen en van klaegen;

Rosani:

Mits ons het nootlot drukt in droeve nederlagen,

Polican:

Al wat het onluk heeft dat wordt ons opgelaen.

Rosani:

Het is der Goden wil,

Polican:

Wie kan die tegen staen?

Rosani:

En druckt, helaes! te zeer u Koninklijke waerde;

Polican:

De kroon staet in gevaer, ons leven selfs in noot,

Rosani:

Wy in benautheydt, en mijn Broeder, laes ghedoot!

Polican:

Men hoort niet inde Stadt dan suchten ende karmen;

Rosani:

Och! of den Hemel eens wou over ons erbarmen?

Polican:

Och! of den Hemel ons een uytkomst gaf in 't endt;

Rosani:

Soo niet, men roofd u ziel, mijn kuysheydt wort geschent;
Ach Hemel! ach! verhoor ons klaeghen, ende suchten,
En doet den vyandt van ons Stadt, ô Gode! vluchten,
Den vyandt die ons volgt in doodelijcken haet,
Vermits u Majesteyt *Argires* liefd versmaet;
Haer liefde zoekt u gunst tot Echtelijk vereenen,
Waer wt den oorsponk is ontstaen van dit ons weenen:
En zijn hier inde Stadt omlegert en beset,
Daer wraeck lust nu het swaert op ons verderven wet,

Polican:

Wat wt-komst, ach helaes! in dit ons droevigh lijden?

Rosani:

Indien ik met getraen den vyandt kost bestrijden

Ik tradt *Celiodont* al schreyend' te ghemoedt,
Bestormde sijne ziel met Maeghdens trane vloedt,

Polican:

Met tranen, met geschrey is hier niet wt te rechten;

Rosani:

Veel minder isser kans den vyandt te beveghten;

Polican:

Wat raedt dan?

Rosani:

Ach! wat raedt? mijn raden is te niet.

Polican:

Vermits wy al te diep vervallen in 't verdriet.

Rosani:

Wat raedt, eylaes, wat raedt?

Wat raedt?

't Is best vertrouwen,

En inde noot, de hoop op Godts genade houwen,

Grijp moedt, mijn Vader, ey! bedroef u niet te zeer,

Soo ghy beswijkt, zijgh ik los onder 't noodtlot neer;

De moedt (in tegenheydt) stut neerlaegh door vertrouwen;

Polican:

Dies is het best de moedt in 't onluk te behouwen;

Het hert, en gheest aen Godt te stieren inde noot;

Rosani:

So vintmen troost, en vreugt alwaer 't schoon inde doot;

Polican:

't Is waer, wat ongeval den mensche magh ontmoeten,

Dat kan de hoop in Godt (door Godes liefd) versoeten;

Dies men met offer dan de gramschap Goodts versoen,

Rosani:

Op hoop van dat geluk laet ons Godt offer doen;

Polican:

Met tranen en gesught

Rosani:

Met schreyen, en gebeden,

polican:

Met innerlijk berouw,

Rosani:

Met onbesmette leeden,

Op dat der sonden straf door Godts medogen keer:

Polican:

Den Hemel 's vyandt maght van onse wallen weer.

Tweede uytkomst.

ROSANIERE.

Nu als van hoop berooft, schijnt hoop my noch te peyen;
Wat hoop, eylaes, wat hoop sal onse droefheydt scheyen?

't Onseker geeft wat moedts, maer ach! wel overdaght
 Vind ik mijn voorstel nogh onvruchtbaer, sonder kraght;
 'k Heb met wedmoedigheydt dees letteren geschreven
 Die ik sal onderstaen aen *Rosilion* te geven
 Door een vertroude bood; en afgerechten man
 Die my in dit geval sal dienen; soo hy kan
 Behendighlijck met list door 's vyandts leger raken,
 Om *Rosilion* mijn noot, en leet bekent te maken,
 Hem aen te dienen ons ellend, en sware pijn,
 Versoekende dat hy wil onse hulper zijn;
 O sprakeloos versoek, als ghy hem sult verschijnen,
 Soo druk hem droevigh in het lijden, ende pijnen
 Die mijn verkropte borst benauwen totter doodt,
 Op dat hy willigh ons wil helpen wt de noot,
 En t'uyterste gevaer waer in wy zijn gekomen;
 Ach! Hemel! 't gun ik nu (door noot) heb voorgenomen
 Volvoer dat na mijn wensch;

Ergun:

Princesse *Rosanier*:

Op u gebodt, aen my gedaen, verschijn ik hier,
 Om willigh t'uwen dienst mijn leven te betonen,

Rosani:

Vertrout my dat ik sal u trouwigheyt belonen.

Doet (bid ik) alle vlijt, dat ghy doort legher breeckt,
 Schoon dat in dese saek voor u veel onheyl steekt,
 Soo isser nochtans troost en wt-komst te verhoopen
 Vermits ghy hier oft daer noch vinden sult een open:
 En speurt den Ridder na, den Ridder *Rosilion*
 Die door sijn moedt, en kraght vaek Leewen overwon,
 Door wapens, en door swaert bestreed de kloekste helden,
 Die oyt gewapend zich in swaren oorlogh stelden,
 Dies voert hy in sijn schilt een overwonnen Leeuw,
 En wordt den tweeden *Mars* genaemt in onsen eeuw,
 Dees ist dien ik versoek dat ghy van mijnentweghen
 Tot hulpe van ontset wilt zoeken te beweghen;

Bidt hem om mijnent wil den oorlogh aen te gaen,
En dat hy onder stae den vyant op te slaen;
Tot welken eynde ghy hem dese brief zult draeghen,

Ergunt:

Ik, die in dit gheval, om u Princes! wil waeghen
Mijn leven, ziel en lijf, begeef my op het padt,
Op hoop 't geschiede, soo Princes het geerne hadt;
De diepe noot waer in u hoogheydt leyt gezonken,
U tranen, en 't gesucht doen my 't gemoet ontsonken
Om door medogentheydt, te soeken, in u noot,
Ghetrouwe bystant, schoon ik boetendt met mijn doodt,
Als een trouw onderdaen verplicht aen sulcke wetten,
Die reden, en natuur mijn wil te vooren setten,
Begeef ik my, en dat gewilligh, op de reys

Rosani:

En u gewill'ghe dienst sal ik na haren eys,
Met een volkomen loon, *Ergunte!* soo belonen
Als ummermeer Princes haer kan aen iemant tonen,
Doet maer u best en vlijt;

Ergunt:

Princes het sal geschien;
My zult ghy trouwlijck u gebodt volbrengen sien.

Tweede handeling.

Eerste wtkomst.

ROSILION siende op sijn swaert.

Soo blinkt den dageraet met Hemel blaeuw in 't Oosten;
Soo pleegh een droef gemoedt zigh selven vaek te troosten:
Soo raektmen voort, en voort, ja klimt van trap op trap,
Soo komtmen van een kleyn tot groote Ridderschap:
Ghy zijt het blanke stof ghesmeet wt stale staven,
Ghy zijt het, die mijn lof doet tot den Hemel draven,
Ghy zijt het Edel swaert, dat my dus hoogh doet treen,
Ghy zijt mijn opkomst; doch ghy zijt het niet alleen:

B1r

Ghy zijt het middel wel om d'eere op te reghten,
Maer vruchteloos, soo hert, en kraght niet mede veghten:
Ghy zijt het middel wel 't welck kloeke daden doet
Maer moet gedreven zijn door maght, beleyt, en moet.
O roem van mijn geluk: ô tuyghe van mijn daden,
O bloemen van mijn krans in plaets van lauwre bladen:
O perlen aen mijn kroon; cïeraden van mijn eer:
Trompetten van mijn lof: en glans van mijn geweer,
Ik die een Ridders naem (door daden) heb verkregen
Voer al mijn Ridderschap in wapen, en in degen:
O Ridderlijk Juweel, ô Princelïjk cïeraet!
Dat meenigh laffen guyl tot pronk dient over straet,
Alleen wt hovaerdy en ydel wel behaghen,
U roem en is geen roem alleenigh door het draeghen,
U opperste waerdy die hanght alleen hier an
Als datmen (daer het dient) u wel gebruycken kan.
Tot straf van die misdoet aen deughelijke wetten,
En tot een dwingelandt om moetwil te beletten:
De goeden zijt ghy goet, de quaden ghy verstrekt
Een gheessel, die tot goet het quaet gemoedt opwekt.
Wien heeft zigh onderstaen mijn eere te bestrijden,
Die tot sijn oneer niet van my heeft moete lijden
Bedrukte nederlaegh? wien temd' ik niet de moedt,
Schoon Ridderlijk in lust van kindts been opgevoedt?
Dit is de hooghste lof die ik op 't Aerdtrïjk voere;
Het galmen van trompet, en klanck van trommel roere
By gladde vonken wt een ys'ren huyt gesmeet,
Is my het soetst musijk, dat ik ter werelt weet;
Den pronkert voerd sijn moedt op glans van diamanten
In zïjd, en saght gewaedt geciert aen alle kanten
Met peerlen, en met gout; ja lieft de pronk van glans,
Daer wapen, ende swaerdts my zijn een lauwren krans;
O grooten Strïjt-Godt *Mars!* ik stook u offer vieren,

En smeul in soeten reuck gewijde lauwerieren
 U Majesteyt ter Eer! door wien mijn Eere leeft,
 Mits ghy den geenen zijt die my gezegent heeft.
 Wie sien ik daer?

Ergun:

Die geen, die schuldigh is te buyghen
 Voor uwe voeten; daer de waerheyt sal getuyghen
 Met welke swarigheyt dat ik (geperst door noot)
 Mijn leven heb gestelt in prijkel vande doot;
 En koom (soo op den hals, door slinxce ommewegen)
 Gegaen wt *Avarik*; om mijne dienst te plegen
 Aen u; van wegen haer die my gesonden heeft
 Belegert inde Stadt, daer sy ellendigh leeft;
 Ik bid, op haer versoeck, (geboghen hier ter aerden)
 Als dat het u gelieft, mijn Heer, dees brief t'anvaerden,

Rosilion.

Van wien ist dat sy komt?

Ergunt:

Van haer, die gans bedroeft
 U Ridderlijke hulp (in dit geval) behoeft.
 Princesse *Rosanier* heeft desen Brief geschreven,
 Waer van de letteren getuyghe zullen geven
 Die sy beslooten draeght.

Rosilion.

Komt dees van *Rosanier*?
 In plaetse van Princes, soo kus ik dit pampier,
 Mijn hert verlanght met graeght den in hout eens te lesen,
 Om sien wat haer versoeck aen *Rosilion* sal wesen.

Hy leest den Brief,

*Rosilion! uwe victorien zijn veel ende heerlijk, maer onse ellenden swaer
 en menighfuldigh, aenghesien onse ruine, het gansche lant verovert;
 soldaten geslagen; mijn Broeder Arionthe om het leven; mijn Koninklijke
 Vader ende ik in onse laeste Stadt gevluight ende vervolght, sterkelijk
 belegert, ende van onsen vyandt Celiodante benaut, ende omringht;
 gevende u Edelheydt mits-desen te bedenken, ofte dese onse benautheden
 uwe magt en couragie niet en zijn vereyschende.
 Door de bedroefde Princesse Rosanire.*

Rosilion.

Vereyscht u noot mijn hulp door dwangh van bitter lijen?
Mijn ziel en wil zijn 't eens om voor Princes te strijen;
De proef van reghte trouw moet blijken in de noot
Princes sal zijn verlost, of *Rosilion* gedoot.

Ergunt:

O trouwheyt wil het leven
(Ten dienste van Princes) aen *Mars* ten offer geven;
Ten offer voor die geen, die gans zijn afgemat
Ghedreven op de vlught nu in haer laeste Stadt;
Den vyandt dagh aen dagh die nadert vast de wallen
En soekt met roof en moordt de Stadt te overvallen;
Alwaermen door de vrees van droeve nederlaegh
Veel duysent tranen stort met zughten alle daegh;
Wat leven leeft hy ach! die levend wenscht om sterven?
O Ridder *Rosilion!* wat saghmen zielen swerven
Om Konink en Princes te vrijen voor de doot,
Wanneer hy op de vlught (en dat ter nauwer noot)
Quam binnen *Avarik*, alwaer sijn onderdanen
Sijn Majesteyt, en ook Princes met droeve tranen
Verwellekomde, laes! en met een naer gesught
Beweenden op het hoogst hun alderlaeste vlught.
Elk burger toonde proef van sijn genegtheden,
Besorghden meer haer Heer, als sy hun leven deden;
Elk troosten (soo hy kost) het Koninklijk gemoedt,
En dat onder beloft van leven, lijf, en goedt;
De minste als de meest deed proef van trouwheyt blijken
Elk swoer sijn Majesteyt, in noot niet af te wijken;
Maer wat baet goede wil, hoe seer haer liefde port,
Indien het neffens dien haer aen 't vermogen schort?

Rosilion.

Waer zijt ghy Ridders pronk, my van Princes gegeven?
Waer zijt ghy, op wien ik voer al mijn Eer, en leven?
Veght nu voor haer, die u gestelt heeft in de handt
Van hem, die dvinghen sal dien trotschen dwingelant;
Veght nu voor u Princes, eyscht wraek van 't nare zughten

In jammer, en geschrey, over 't bedroefde vluchten
 Van Konink, en Princes, van Vader en van Kindt,
 Sy, die u gaf aen my, mijn ziel door u verbint
 U wederom voor haer te offren my mijn leven,
 Dit lighaem, dese ziel, ja al wat my gegeven
 Is van de Goden selfs, om stutten 's vyandts moedt,
 Wiens wraek-lust haekt na roof van 't Koninklijke bloedt.
 Den Godt des Orologhs die zegen mijne leden;
 Godin der wapenen (op heden aenghebeden)
 Vergun my uwe gunst, op *Rosaniers* geklagh,
 Waer door ik haer, in noot, mijn bystandt bieden magh;
Ergunte! soekt met list een voorslagh nu te maken,
 Op hoop het u gelukt weer inde Stadt te raken;
 Laet list u voorgangh zijn, en dat op sulcke paen,
 Die u, hoe wel onveyl) tot in de Stadt doen gaen;
 En wilt (op mijn beloft') daer mondelingh verklaren
 Aen hare Majesteyt; als dat ik sal vergaren
 Een maght van strijtbaer volk, met wapens wel versien;
 Segh dat ik ben getroost den vyandt 't hoeft te bien,
 De Stadt 'ontsetten; haer haer vryheyt te verwerven,
 Of wel gemoedt in 't slaen om harent wil te sterven;
 Oft door des vyants maght mijn leven af te staen,
 Oft door mijn moedt, en kraght den vyandt op te slaen,
 Gae, bid ik, spoedigh, laet haer dese troost ontfangen,
 Want die op Wtkomst hoopt leeft vresend in verlangen,
 Dies ik noch eenmael bid *Ergunte* wilt u spoen,

Ergunt:

Heer Ridder, bid geen meer 'k salt ongebeden doen,

Vertoningh.

Alwaer eenighe verstroyden Adel (van Celiodante gheslaghen) zigh vergadert by Rosilion, onder beloften hem te willen dienen, waer op gepast zijn deze navolghende vaersen.

Verstroyden Adel, van *Celiodant* gheslaghen,
Geeft zigh in dienste van den Ridder *Rosilion*;
Die hem gemoedight vindt als nu de kans te waghen
Met die, die door sijn maght dees Adel overwon.

Vertoningh.

Alwaerden Adel aen Rosilion, als Veldt-Heer, den Eedt doet van ghetrouwigheyt.

Den Adel onderwerpt zigh *Rosilion* te sweeren
Den Eedt van trouwigheyt; en maekt hun onderdaen
De wetten, die men stelt, om 's vyandts maght te keeren,
De Stadt t'ontsetten: en den vyandt op te slaen,

R o s i l i o n met alle den Adel en maght van *Krijghs-lieden*.

Rosilion.

Ten dient geen tijdt verspilt, den vyandt te verrassen,
Hoe kostmen beter tijdt als nu op heden passen?
't Sa helden, grijpt een moedt en dringh op 't Legher toe,
Ik gae u selver voor daer ik de proeve doe.

Celiodant

Op mannen, mannen op, op, op, op met u allen,
Den vyandt komt met maght op 't Legher aengevallen,
Een yder maek zigh ree gewapend, om te slaen;
Op mannen, mannen op, en neem de wapens aen.

Trompetten worden gesteken, Trommels gheroert, geschiet een assault op het Leger: wert nae een weynigh geveght de Stadt ontset.

Policander, Rosanire, met eenige Hovelingen by Rosilion

Polican:

Den Hemel loont u dienst en trouwheyt ons bewesen,

Rosani:

U lof, ô Ridder! is ten Hemel toe geresen.

Polican:

Den vyandt op de vlucht laet Hut en Tente staen,

En op u aenslagh is met schande door gegaen;
 Al t'Legher is vertroyt en t'eenemael geslagen,
 O aengename troost in droeve nederlaegen:
 O blijdschap inde noot! o wtkomst in 't verdriet,
 Dus langh aen ons betoont, dus langh aen ons geschiet,
 O Hemel! zijt gedankt voor dien vergunde zeghen
 Door *Rosilion* alleen verwonnen, en verkregen?
 Die 's vyandts voorneem brak, en door sijn Leger sloegh,
 Al 't volk, door schrik, en vrees, als stof voor wint verjoegh,
 Sulx dat sy (over heert) u moedt en maght ontvloden
 U, door wiens kraght men siet het velt verspreyt met doden;
 O Ridder *Rosilion!* ik vind u hulp soo groot
 Dat die alleen my heeft verlost wt al de noot,
 En 't uysterste gevaer waer in ik lagh gedooken,
 Maer ben als nu gelijk een roos, die op geloken
 Door dichte dorens komt; ik ben gelijk de *Son*,
 Wiens glans geen schijnsel aen het aertijk geven kon,
 Soo langh een dicke damp sijn luyster had betooghen;
 Ghy zijt het die mijn glans op-heft door u vermoghen;
 Ghy zijt het die na dat mijn luyster was gedooft,
 My, in mijn nederlaegh, de kroon weer set op 't Hooft,
 Dogh! sal soo langh ik leef, u trouwigheyt erkennen,

Rosilion.

Groot mogend majesteyt! wie deugt liefst moet zigh wennen
 Te tonen proef van dien, en dat in tijdt van noot,
 Een deughdsaem onderdaen (alwaer 't schoon met sijn doot
 En moet hem niet ontsien zigh voor sijn Heer te quijten,
 Schoon hy het leven most in duysent wonden slijten;
 Indien daer door sijn Vorst maer eenigh nut geschiet,
 Wie dit niet doet, schoon hy wil deughdsaem zijn, ist niet.
 Hoe menigh onderdaen heeft zigh in dienst sijns Heeren,
 Begeven op de vlught, alst tijdt was van verweeren;
 Sijn leven meer gesoght als 't nu van sijnen Heer,

Polican:

Ik houd my aen u dienst verbonden; en begeer

Dat ghy den vyandt wilt vervolghen,

Rosilion.

't Sal gheschieden,
En Rosilion volbrenght u Majesteys gebieden.

CELIODANT vlughtende.

Nu my het onluk treft, en 't bittre noodlot prest,
Nu my mijn volk begeeft vind ik het vlughten best,
Waer hene wend ik my, waer hene sal ik dwalen
Daer ik my veyligh vind voor 's vyandts achterhalen?
Waer keert *Celiodant* in dit sijn ongeval?
Waer loop ik, daer ik my versekert vinden sal?
Waer vlught ik, daermen my niet sal vermoen te wesen?
Waer gaen ik, daer ik magh gerust zijn buyten vresen?
Waer heen keer ik my best? wat wegen sal ik gaen?
Hoe sal ik oost of west, of dit, of dat opslaen?
Ik weet niet hoe ik sal, nochtans moet ik het weten,
Indien ik langher toef sal ik mijn selfs vergeten,
Het eerste padt het best, dees lommer loop ik door,
Mijn dunkt dat ik gerught, en paerden traplen hoor,
Ik bergh my hier in 't bos en sal my gaen verstecken;

ROSILION met eenige Soldaten.

Rosilion.

Beset de passen wel dat niemant door kan breken,
Ik sal hier door het bosch ten noordwaerts op gaen slaen,
Om sien, wat troepen daer ter vlught zijn door gegaen.

Derde handelingh.

Rosanire, Bellinde, Chephise.

Rosani:

Bellinde! hebt ghy 't al bereydt gelijk ik seyde?

Bellinde.

Princes het is gedaen, de Priesters u verbeyden,
En al wat tot den dienst behoeft, dat is ghereet,

Rosani:

Mijn ziel looft uwen Godt en na den Altaer treedt,
Met neer gebogen knien by Priesterlijke reyen,
Voegh u demoedigh neer daer snaren, en schalmeyen
Ter Goden love nae den hoogen hemel gaen;
Cephise! laet ons nu den Godts dienst vangen aen.

Cephise.

Den dagh van ons ontset met lof-sangh en gebeden
Godts Majesteyt ter eer op offren, en besteden;
Princesse *Rosanier*, mijn zieltjen aen geport
Door Goddelijke drift, en heylgen yver wordt
Tot Godes dienst, en lof des hemels aengedreven,
Voor d'weldaet die ons nu op heden is gegeven,
Gae in des Heeren huys, mijn zieltje, buygh u neer,
En offert dankbaerheydt aen uwen Godt en Heer,
Looft 's hemels Majesteyt met Priesterlijke scharen,
Gebogen met de geest voor heylighe Altaren;
O heyl'ghe Godts-dienst, ô Fonteyn van alle vreught,
O troost der zielen! wie vermagh dat ghy vermeught?
De dienst des werelts strekt tot lust van 't aertsche leven,
Maer Godt te dienen kan de ziel een wellust geven,
Een wellust die noyt wijkt, een wellust sonder endt,
Een wellust, 's menschen hert op aerden noyt bekent,
Een wellust die de ziel verquikt in eeuwigheden,
Een wellust die de ziel voedt met een hemels vrede,
Princesse *Rosanier!* wat heeft de Godts-dienst kraght,
Wat wellust wordt door haer de ziel niet toegebracht?
Laet ons ten reye gaen in Godts gewijde Tempel,
Kniel *Rosanire!* kniel op dees verheven drempel.
Hef hert en handen op, stuur geest en ziel om hoogh,
Schout 's hemels Godtheyt aen met het inwendigh oogh,
En Priester Reyen, die gereet staen, in geleden
Om vander aerden op te voeren ons gebeden

Voor 's Hemels Majesteyt, in Goddelijke troon,

Rosani:

Loff zy u grote Godt, lof zy, u die de Kroon
En 't Koninkrijk van mijn Heer Vader stelt in waerde,
Na datse schenen beyd verloren hier op aerde,
Chephise laet ons gaen ten Tempel treden in,
Alwaer den Godts-dienst neemt op heden haer begin.

*Rosanier en Chephise gaen inden Tempel; alwaer eenige Priesters en geestelijke Reyen
brandt-offeren, neffens dewelcke sy neder knielen; ende wort musicael gespeelt op verscheyde
instrumenten,*

ROSILION.

Soo wie des Hemels gunst wil trecken op sijn zijde,
Die moet aen Godt alleen de zegeningh toe wijde
Met statelijke dienst van zangh en snaren spel,
U offerande, *Rosanier*, gevalt my wel,
Vaer voort Princes vaer voort, wilt soo den Hemel strelen,
Soo sal u Godt het een geluk by 't ander delen,
Ik breng u blijde maer, den vyandt is verrast,
En op de vlucht van my gevangen aengetast,
Dien ik ten hove heb sijn Majesteyt gesonden,

Rosani.

O Hemel! hoe zijn wy aen uwen dienst verbonden;
Voor zeghen, en geluk op heden ons vergunt;
Ghy zijt het, goede Godt! die wtkomst geven kunt
Wanneer de swarigheydt schijnt sonder hoop te wesen;
In die, die ramp en leet gedulden door Godt vresen,
'T is billik, ik om Godt te loven weder kniel;

Rosilion.

'T is billik dat mijn hert zigh neffens uwe ziel,
In dienst van dankbaerheydt hier voor den altaer buyghe,
Om 's Hemels Konink, neffens Priester Rey, te tuyge
Hoe veel wy schuldigh zijn aen sijne Majesteyt,
Die 't Rijk verlost heeft wt een groote swarigheydt.

Wert voor de tweede mael Musicael ghespeelt.

Rosilion.

Soo 't nu Princes ghevalt *Celiodant* t'aenschouwen,
(Die als u vyandt zigh tot dus langh heeft gehouwen)
Soo laet ons gaen ten hoof, daer sal Princesse sien,
Wat eer, wat dienst en gunst dat hy u aen sal bien
Die zigh, gelijk een Godt u waenden t'overheren,
Daer hy nu als u slaef sal buygen moete leeren;
Die u wel eer bedwongh met strafheydt en geweld,
Die is (door *Rosilion*) nu in u dwangh gestelt;
En moet, hoe zeer de spijt hem knaeght, ontsien en vrese,
Die geene, van wien hy tot nu gevreesst most wese,
Hoe schielijk draeyt het radt van werelts luk en Eer,
Die gistren was een slaef, is heden nu een heer;
Die gistren was een heer, die moet nu zijn een slaeve,
Dogh! Gode zy alleen gedankt voor dese gave;

Rosani:

Heer Ridder! ghy naest Godt;

Cephise.

Als die door Godes kragt
En Ridderlijken arm, de daedt hebt uytgewraght,

Rosani:

Cephise laet ons gaen *Celiodant* begroeten;

Cephise.

Ik ben begerigh door 't gesicht, die lust te boeten,

Celiodant, als gevanghen, komt met Oronte.

Mijn Heer! ik bid, grijp moet, schoon ghy nu neerlaegh lijdt,
Hoe wel onluckigh, noch zijt ghy 't geluk niet quijt,
De reghte wijsheydt is als dan te reght gebleken
In hem die moedigh was als 't luk scheen afgeweken:
De kans als nu ghekeert, light weder keeren kan:

Celiodant

Oronte! meent ghy my een hert te spreken an?

Oronte.

Ia heer!

Celiodant

Onnodigh noyt salt my aen 't hert gebreken,

Oront:

Het ongeval kan 't hert somwijl met droefheyt steken,

Celiodant

Het moedigh paert, hoewel ghedwongen van sijn Heer,
Voelt aen het vlees de spoor, dogh suft dies niet te meer,
Maer wort de moedt door dien te feller aangedreven,

Oront:

Ik doe 't om best dat ik mijn Heer seek troost te geven,

Celiodant

De pleyster (ik bekent) is dienstigh op de wont,
Wat nut doet medecijn daer 't hert zigh voelt gesont?
Troost geven is wel iets voor die, die troost behoeven,
Troost geven laeft wel iets de hertelose droeven,
Troost geven is vergeefs daer 't hert noch is gehert,
Door moet gewapent, af te weeren alle smert,
Troost zoeken dat is kindts, in ramp en nederlaeghen,

Oront:

Wie weet in 't ongeval, mijn Heer, zigh soo te draeghen?

Celiodant

Wie? die die 't ongeval (hoe swaer het is, niet acht;

Oront:

Wie voelt, in 't ongeval sijn moedt van sulke kraght?

Celiodant

Die, die het ongeval toe eygent aen het leven,

Oront:

Wie leefter, die sijn moedt die krachten is gegeven?

Celiodant

Wie Vader? vraeght ghy wie? sie hier, hier is de man,
Ik bent, ik ben de geen die zigh soo draeghen kan.

Oront:

Nochtans kan ik, mijn Heer, uyt u ghelaet bespeuren,
Dat ghy inwendigh u genegen voelt tot treuren;

Celiodant

Niet om dat my de moedt verflaewt door 't ongeluk,
O neen, dat 's d'oorzaak niet,

Oront:

Wat oorsaekt dan u druk?

Celiodant

Noch ramp, noch ongeval zijn oorsak van mijn smerte,

Maer 't wat anders dat ik heden neem ter herte;
Op twederley manier ik hier gevanghen ben,
Ghevangen soo dat ik noyt los geraken ken;
Gevangen, vanght my iets, 't gheen ik niet kan ontkomen;
Gevangen zijnde, sal my 't leven zijn ghenomen,
Dogh Vader! soo ik my op u alleen vertrouw
Vind ik het raedsaem dat ik niets verholen houw

Voor u; van al wat ik in 't hert souw moghen draghe,
 Ghy zijt het dogh alleen, die ik mijn noot wil klaeghen;
 Ik bid u, luyster toe, en let op 't gheen ik spreek;
 Schoon ik bedoven nu in ramp, en onluk steek,
 Schoon ik van *Rosilion* ghevangen ben genomen
 En lijd de grootste smaet die Princen op kan komen,
 En boven dien in mijnes vyandts maght ghestelt;
 Dit alles is het niet dat my, *Oronte*, quelt;
 Maer liefde ist die my het herte plaeght met vrese,
 Ik lief, en vrees dat liefde my mijn doot sal wese.

Oront.

Hoe Heer! hier blijkt de proef van uwe seggen niet,
 Hier soekt ghy ymmers troost in u bedroeft verdriet,
 Hier zijt ghy sonder moedt in 't geen u komt te voeren;

Celiodant

'T is waer, 'k hadt noyt gedogt, al had men 't my gesworen,
 Ik vind de liefde, laes! al van een hooger kraght
 En van een vreemder aert als ik se had verwaght,
 Ik meenden in mijn borst haer vlammen wt te doven,
 Haer vlammen die in my de reden gaen te boven;
Oronte? ach! wat raet? ik weet niet wie ik bin.

Oront,

Mijn Heer! het schijnt u hert ontsteken is met min,

Celiodant

De min ogh ja, de min heeft my het hert bezeten,

Oront.

Magh ik de naam van haer, die ghy bemindt, niet weten?

Celiodant

Ogh ja, *Oronte*, ja, de oorsaek van mijn vier
 En heete minne brandt, is Princes *Rosanier*;

Oront.

Ist *Rosanier*?

Celiodant

Sy ist; sy ist wiens lieve lonken
 Als starren voor mijn oogh op heden helder blonken
 Toen sy ten Hove my met een beleefden groet
 Bejegende; ontstak de min voort mijn gemoedt;
 Gevangen, en verlief, verlief en weer gevangen,
 Gevangen, en ghewondt, ghewondt door liefds verlangen;
 Hoe d'wtkomst wesen wil van mijn begonnen min;
 Ik min, dogh sonder hoop, mits ik gevanghen bin,

Eer ik gevanghen was bestondt ik haer te plaeghen,
Nu ik gevangen ben moet ik haer liefde draeghen;
Eer ik gevangen was ik om geen minne daght,
Nu ik gevangen ben voel ik der minnen kraght;
Dogh! vrese my voor feyt dat ik niet sal bedyen,
Vermits my *Rosanier* nu niet sal moghen lyen,
De rede leerent my, ik kan 't seer wel verstaen,
Ik die haer vyandt ben, souw sy die minnen gaen?
Haer vyandt?

Oront.

Ia gheweest,

Celiodant

En salt noch moeten wesen,
Hoe wel de vyandschap, die ik haer droegh voor desen,
Nu is in liefd verkeert; in liefd verkeert met mijn,
Maer vrees dat sy als nogh mijn vyandin sal zijn;
Oronte? dit sal my een wrede doodt doen lijde!

Oront.

Mijn Heer! in dees u quel ben ik van herten blijde;

Celiodant

Hoe blijde? zijt ghy blijdt in 't gheen dat my verdriet?

Oront.

Ia Heer! in u verdriet ik vrolikheyt geniet,

Celiodant

Oronte? wat is dit? hoe, spot ghy met mijn klaeghe,

Oront.

U klaeghen teelt my vreughdt, mits ik u liefde draghe,

Celiodant

U seggen schijnt my vreemt, hoe ken de liefde zijn,
Dat ghy u vreughde scheidt in mijn verdriet, en pijn?
Liefd is van andere aert, liefd is soo van vermogen,
Dat vrundtschap in een vrundt geen droefheyt kan gedogen
Ten zy met medelij; de liefde is te teer,
De droefheyt van een vrundt doet reghte liefde zeer,
En u, in tegendeel, baert dees mijn droefheyt vreughde,
Oronte scheidt sijn vreughdt! laes wt mijn ongeneughde,
En noemt het liefde;

Oront.

Ia, ogh ja,

Celiodant

Hoe kan dat zijn?

Oront.

'T kan zijn.

Celiodant

Niet inder daedt,

Oronte:

Hoe dan?

Celiodant

Maer inde schijn,

Oronte:

De reden sullen u, mijn Heer, de waerheyt leren,

Celiodant

Soo most ghy waerheyt dan eerst inde schijn verkeren,

Oronte.

De waerheyt, Heer, kan noyt te reght bestaen in schijn,
Daer schijn voor waerheyt gaet daer kan geen waerheyt zijn,
Met waerheydt sal ik u mijn reghte liefd verklaren,
Dat ik, mijn vreughdt geniet alleen wt u beswaren;
Mijn Heer *Celiodant* vindt zigh door liefd beswaert,
En die beswarenis mijn liefde vreughde baert,
Mijn Heer liefst *Rosanier*; niet soo?

Celiodant

Ik draegh haer minne,

Oronte:

Die min baert vrees, de vrees, geeft quellingh aen u sinnen,
Die sinne quellingh maekt een droefheyt aen het hert,
En deese droefheyt ist die u alleenigh smert,
Nu dese droefheyt u het herte komt te raken,
Sal ik u droefheyt tot een blijde wtkomst maken,
Dies ben ik blijde; soo dat liefd mijn blijtschap voedt,
In liefde, die door vrees u herte droefheyt doet,
Kan nu mijn Heer verstaen dat ik de waerheyt spreke?

Celiodant

Oronte, ja; indien u niet en sal ontbreken
Het geen ghy u vermeet; wat wtkomst salder zijn,
Wat wtkomst ach! helaes! in dees mijn droeve pijn?

Oronte:

Ik weet een middel aen den Konink voor te legghen,
Dat hy u de Princes ten Echt niet sal ontseggen;

Celiodant

Wat middel? moght dat zijn, *Oronte!*

Oronte:

Ik weet raedt,

Celiodant

Wat raedt? ey raedt my dogh, in dees mijn droeve staet,

Oronte:

Ik sal op heden selfs sijn Majesteyt gaen spreken,
Ontdecken hem de liefd waer mee ghy zijt ontsteken,

En doen versoek aen hem, dat hy, na vast besluyt,
U Hoogheyd, de Princes (als u gewenschte Bruydt)
Ten houwelijk belooft; wat reden, of wat wetten

Zullen sijn Majesteyt de saek te rugh doen setten?
 Indien hy reden volght, sal hy niet liever sien
 Mits dien sijn Rijk hier door groot voordeel kan geschien;
 Hy, die nu afgemat door d'Oorlogh langh bestrede,
 Niet anders wenscht in 't Rijk als een gewenschte vrede,
 En kan bequamer niet bekomen sijn begeer,
 Als dat hy dit versoek van u voldoe, mijn Heer!
 'T is ongetwijffelt, als hy overweeght met reden,
 U staet, u maght door welk hy dus langh heeft geleden
 Een swaer vervolgh; gheperst, bestreden, jaer op jaer,
 Gedreven op de vlught nu hier, dan weder daer;
 'T is ongetwijffelt (als hy dit sal overleggen)
 Of hy sal de Princes *Celiodant* toe seggen;
 Te meer, als hy bedenkt sijn langh geleden strijt;
 Daer by dat ghy noch groot van bloet verwanten zijt,
 Die uwe nederlaegh met wapens zullen reghten,
 Gedurigh sijne Rijk bestrijden en beveghten;
 Dit sal sijn Majesteyt naer uwen sin doen gaen;

Celiodant

Soo hy de sake kost gelijk als ghy, verstaen;
 Dan dogh ten kan niet schaen sijn Majesteyt te spreken,
 Dies gae, *Oronte*, gae, en let of ghy geen teken,
 Van wel gevallen zult bspeuren, wanneer ghy
 Sijn Majesteyt ontdekt de liefd en min van my:
 Gae heen, *Oronte!* gae, en ik sal met verlanghen,
 U komst verwachten, om hier andtwoordt op t'ontfangen,

Vierde handelingh.

Konink, Rosilion, met soo veel Edelen ende Hovelingen als men kan by brenghen.

Ghy Heeren, helden, en vermaerde Edellieden
 Pilaren mijnes Rixx! en steunssels mijns gebieden,

'T is Koninklijke plicht dat deughde word erkent,
 En datmen deught beloont in die, die zich gewent
 Te treen in deughdens spoor; om op den trap te stijgen,
 Alwaer men Ridderschap en hoogher eer kan krijghen;
 Een laeghen onderdaen, die 't welvaert van sijn Heer
 Beyvert met sijn bloet door wapen, en geweer,
 Die stelt sijn stappen daer de deughde hem doet pooghen,
 Om op te treen in staet van heerelijck verhooghen;
 Heer Ridder *Rosilion!* ghy die van eersten aen
 Mijn Eer, mijn Rijk, mijn Kroon getrouw hebt voorgestaen,
 Gesoght met lijf, en Ziel mijn vyandt te bestryen,
 En 't Rijk te stutten dat geheel was aen het glyen;
 Als ik de waerdigheyt van u verdienst erken,
 Bevind ik, dat ik u belooningh schuldigh ben;
 Eyscht van my wat u lust, ghy sult niet eyschen kunnen,
 Soo 't in mijn maght bestaet, dat ik u niet sal gunnen,

Rosilion.

Een heus gemoedt eyscht noyt, groot mogend Majesteyt,
 Beloningh van sijn dienst; ik dank de goedigheyt
 Des Koninx: waer aen ik meer schuldigh ben te tonen,
 Als wel sijn Majesteyt my schuldigh is te lonen,

Konink.

Hoewel hebt ghy geleert de reghte heusheys wet,
 Door welck ghy op u hoofd den Kroon, Heer Ridder! set
 Van Eer, van lof, van deught, en meer als ik op heden
 Wel seggen souw, het geen ik hier verswijgh om reden.
 Ik wil, (soo in mijn Rijk iets is dat u behaeght)
 Dat ghy 't my seght,

Rosilion.

Dewijl sijn Majesteyt my draeght
 Soo grooten gunst, en liefd, soo sal ik dan ontdecken
 Hoe dat tot een versoeck all mijn begeerte strecken;
 Dogh! oft begeerlikheyt gingh wat te hoogh in my,
 Soek ik verschoningh?

Konink.

Geen verschoningh, 't zy hoe 't zy:
 Eyscht maer, en wat ghy eyscht ik sal het u vergunnen,

Rosilion.

Soud ik met eyschen niet wel light verbeure kunnen
By uwe Majesteyt?

Konink:

Geensints; dewijl ik weet
Dat ghy, Heer *Rosilion!* noyt buyten 't spoor en treedt
Van reghte billikheyd; maer gaet de wegh van reden,
Derhalven doet den eysch van u ghenegtheden;

Rosilion.

Groot mogend Majesteyt, de vrese twist met my,
En noemt mijn wensch te zijn des liefdens hovaerdy;
De reden en mijn wensch als nu te same strijden,
De wensch wil eyschen, maer de rede kan 't niet lijden;

Konink.

Ist dan onredelijk daer uwe wensch na streckt?

Rosilion.

Onredelijk oft niet, na datmen 't neemt, oft trekt,
Mijn wensch ontstaet wt liefd, en liefde drijft mijn sinnen,
Dat ik, ha *Sire!* moet u *Rosanier* beminnen,
Indien ik eyschen magh, eysch ik Princes ten Echt,

Konink.

'K verwonder my, op 't gheen ghy my te voren leght,
Dat ghy mijn doghter soekt, Heer *Rosilion!* te trouwen,
'K heb u, u eysch belooft, en sal beloften houwen,
Indien u liefde haer soo veer bewegen kan,

Rosilion.

Met alle dankbaerheyd, ha *Sire!* neem ik an
Het geen ghy my belooft; en sal mijn lijf en leven
Ten dienste van dit Rijk altoos ten besten geven;

Konink.

Ghy zijt het die my hebt, door Ridderlijk geweld,
(Als ik verdreven was) weer in mijn Rijk gestelt,
Ghy zijt het die (naest Godt) ik voor mijn opkomst houwe,
Dies ik beloften doe u aen Princes te trouwen;
Ghy zijt het die my hebt in 't ongeval gestut
En inde laetste noot voor 's vyandts maght beschut,
Ghy zijt het die als toen my bystant hebt geboden,
Als ik ter nauwer noot, mijn vyandt was ontvloten;
Dewijl u weldaet heeft verdient een hoogen loon
Ha! Ridder *Rosilion!* soo wil ik Rijk, en Kroon
U erven na mijn dootd voor 't luk door u verkreghe,
Weldoen verdient het loon dat weldoen brengt te weghe.

Oronte met twee Raedts-heeren.

Raetshe.

Naest heusche groetenis en wenschingh aller zeghen
(Aen uwe Majestejt) zijn wy op 't hoogst genegen
De welstant van dit Rijk te voorderen, door raedt
En wijsselijk beleyt, als steunssels van u staet;
Aen uwe Majestejt wy soeken iets t'ontdecken,
In dien het hof-gesin een weynigh moght vertrecken
Op uwe Majestejts beveelen;

Konink.

'T sal geschien,
Vertreck u altesaem man hafte Edellien,
Ghy Heren, kunt aen my u voorstel nu ontdecken;

Raedtsh.

Alsoo wy zijn beright hoe dat de sinnen strecken
Des Ridders *Rosilions*, om aen u Majestejt
Versoek te doen dat hy op sijn genegenthejt
Princesse *Rosanier* ten Eghte moght bekomen,
Soo dient die saek te zijn in hogher acht genomen,
Al eer men *Rosilion* trouwt aen dit Rijk, en Kroon;
Hoe wel sijn daden wel verdienen sulc een loon,
Soo vinden wy als nu daer teghen andre wetten,
Waer op sijn Majestejt gelieven sal te letten;
De wijl *Celiodant* een Conink groot van maght
Princesse *Rosanier* voor sijne Bruydt betraght,
Waer 't nutter haer met hem als *Rosilion* te trouwen,
'T is meerder Eer zigh aen een 's Koninx stam te houwen,
Als aen een sleght gemenen Ridder; schoon sijn jeught
Het hoogste loff verdient van Ridderlijke deugt,
Wat is dogh *Rosilion* by desen te gelijken?
Wat is een Ridderschap geaght by Koninkrijken?
Hy, die met sijne maght het Rijk van Pictes heert
Die is het die de Echt met *Rosanier* begeert;
U Majestejt gedenk wat heyl hier wt kan pruyten,
Het zijn de middelen, waer door men magh besluyten

Een wel gewenschte vree voor het gemeene nut;
 De vrede in dit Rijk waer d'alder veylste stut
 Die uwe Majesteyt de Kroon sal helpen draeghen,
 Bevryen 't Koninkrijk voor 's vyandts lose laeghen;
 Een wel gewenschte vreed dient uwe Majesteyt;
 Door vrede 's Koninx handt gerust den Scepter sweyt;
 U Rijk dat windt een Rijk door dit geluckigh trouwen,
 U Majesteyt gelief dit in gedaght te houwen,
 En letten op het geen wy hier om beterraen;

Konink.

Het raden is te laet, beloften zijn gedaen,
 Dogh tot mijn na deel! soo ik nu te reght bevinde,
 Wat raedt, ghy Heeren! om 't gebonden weer 't ontbinde?
 Daer schiet my iets in 't sin, en 't dient soo aengeleyt:
 Ik heb aen *Rosilion* ten Echte toe geseyt
 Mijn Doghter de Princes; en sal op dit mijn seggen
 (Gegrondt in reden) dit op ander wijs aen leggen,
 En is *Cephise* niet mijn doghter? ja ogh ja,
 Soo kom ik *Rosilion* dan mijn beloften nae,
 'K Heb *Rosilion* belooft mijn doghter te doen trouwen
 Dogh! ben in geener wijs verbonden, of gehouwen
 Dat ik juyst *Rosanier*, en niet *Cepse* souw
 Aen hem vergunnen tot een wettelijke Vrouw;
 Ik vinde stof genoegh hun beyde te vernoege;
 D'een sal ik *Rosanier*, d'ander *Cephiis* toe voeghe;
 Hier op ik in een kort neem Heeren, mijn beraedt,

Raedtsh.

Hier door sijn Majesteyt versek'ren sal sijn staet.

Rosanire, Cephise, Bellinde.

KWeet niet Princes, wat dat my let,
 En mijn gemoedt soo seer ontset;
 My leydt iet swaers op mijne lede;
 Ik weet, eylaes, niet wat my schort,

Daer is iets dat mijn geesje port
Tot zughten, en tot treurigheden;

Princes *Cephise!* speurt ghy niet
Wt mijn gelaet een droef verdriet?
Kunt ghy wt mijn gedaent, en wesen,
De droefheyt (die my leyt op 't hert
En tot de ziel van binnen smert)
Niet grondigh als door letters lesen?

Ik zught, ik klaegh, ik treur, ik ween,
Daer leyt iet swaers my op de leen,
'T geen mijn gemoedt beweeght tot treuren;
Cephise, ach! wat wil dit zijn?
Kunt ghy ook seggen wat dat mijn
Voor ramp of onluk sal gebeuren?

Cephise.

Princes, ey stelt u hert gerust,
Verdrijf u vrese door de lust,
Door lust tot sulke saeken,
Die niet als vreughd, en wellust voen
De swarigheyt verdrijven doen
Waer door zigh geest en ziel vermaken,

De vrees die u ghedaghten quelt,
Inwendigh het gemoedt ontstelt,
Die spruyt wt fantasyen,
Wt sware dampen van het bloedt,
Waer door sy voeden in 't gemoedt
Inbeeldingh, vol bedriegeryen,

Den mensch die is gelijk de aerdt
Die somtijts sware dampen baert;

Begint de Son te schijnen,
 De dampen vliegen na de lugt;
 De neven van het aerdtrijk vlught,
 Al moet het voor de Son verdwijnen,

Indien een damp van swarigheydt,
 Princes! u op het hertje leyt;
 Ey! laetse daer niet blijven,
 Tot nadeel van u Eele jeughdt,
 Maer wiltse (door de Son van vreughdt,
 En vrolikheydt) wt u verdrijven.

'K heb daer een rijmpjen, op die sin,
 En 't heeft veel soet bedenken in,
 'T seyt veel van sulke dinghen;
 Het rijm is aerdigh, en seer soet,
 Dies ghy het ons, Bellinde, moet
 Nu een mael hier te vooren zinghen,

Bellinde zinght op de wijze: Laura sat laest by de beek.

*T's menschen hert is als de aerdt,
 Als de bloempjes die daer groeyen;
 Als het aerdtrijk bloempjes baert,
 (Bloempjes die al bloeyend bloeyen,
 Op Wiens versche blaedtjes vloeyen
 Hemels drupjes, morggen douw,
 Als Auroor begint te blosen:
 En het aerdtrijk pronkt met rosen)
 Schept men vreughdt in droeve rouw.*

*Soo de Son sijn straeltjes schort,
 En de aerd' ontrekt sijn schijnen,*

*Als het daghje korter wort
Roos, en bloempjes heel verdwijnen;
'T vrolijk hertje schijnt te quijnen,
Als de Son sijn glans bedekt;
Soo ist met den mensch ghelegen,
'T hert is nimmermeer te deghen,
Daer de vreughdt geen Son verstrekt.*

Rosani.

Hoe soet is dat geseyt,

Cephis.

Hoe aerdigh ist van sin

Rosani.

Princes *Cephise!* ach daer is veel soetheydt in,
Seer aerdigh wort den mensch by aerd en blom geleken,

Cephis

Princesse *Rosanier*; 't is menighmael gebleken
Dat ik mijn hertje vond, gelijk het weer, gestelt,

Rosani.

Daer schuyt iets in het hert, *Cephise*, dat my quelt,

Cephis.

Wat ist Princes?

Rosani.

Een saek die ik alleen moet draeghen,
En gene maeghden voeght daer van te willen klaeghen,
Dies lijd ik in mijn hert een tweederleye pijn,
Dat is, mijn quellingh die geen mensch ontdekt magh zijn,

ROSILION,

O Hemel! hoe veel luk heb ik van u verkregen;
O Hemel! zijt gedankt voor uwe gunst, en zeghen:
Ghy hebt van aenbegin den wegh voor mijn bereydt,
Den wegh die *Rosilion* na werelts Hoogheydt leydt;
Ik heb dit Rijk en Kroonbeschut in nederlaghen;
Ik heb door 's Hemels maght den vyandt op geslagen;
Ik heb den Konink selfs bevrydt van alle noot,
Sijn leven voor gestaen met prijkkel van mijn doot;
Ik heb met dees mijn handt voor 's Koninx Eer gestreden,
Den Hemel zy gelooft (al't gun ik heb geleden

Tot nut van het gemeen, in d'oorlogh wtgestaen)
 Dat is, tot heden toe, gelukigh my vergaen;
 Gelukigh in mijn dienst, gelukigh in mijn leven,
 Dank zy den Hemel die 't my alles heeft gegeven!
 Dank zy den Hemel die al dees mijn diensten loont,
 En tot belooningh my de hooghste gunst betoont
 Die ik van Gode kan verwerven hier op aerde,
 Sijn Majesteyt loont my met Koninklijke waerde,
 'T geluk dat laeght my toe, den Hemel my bemindt,
 En 't loon van mijne dienst dat is een Koninx kindt;
 Een Koninx kindt is selfs tot mijne liefd gheneghen,
 Ik heb van *Rosaniem* op mijn versoek verkregen
 Toe seggingh van haer trouw, en lieve gunst tot mijn,
 Wat kander meer geluk voor my te vinden zijn?
 Ik heb mijn *Rosaniem* op heden voor gehouwen
 Dat my haer Vader heeft beloofd, aen haer te trouwen;
 Waer op een bloos van schaemt getuygden, dat haer sin,
 Door dit mijn segghen kreegh beweegingh tot de min,
 Princes (op mijn versoek) vergunden aen liefds lusjes,
 Omhelsingh, neffens dien, een soet genot van kusjes,
 Versekerden mijn liefd beloften van haer trouw,
 Aen welk belofte ik mijn hoop versekert houw,
 Daer rijst mijn morghenstar, ik moet my wat versteken,
 Om horen wat mijn lief hier nu alleen sal spreken,

ROSANIRE.

Hoe speelt, en streelt den lossen Mensch
 Hier met sijn wellust, en sijn wensch
 In tijdtelijke saeken;
 Hoe holt, en solt ons 't aerds verdriet,

Dat heden was is morghen niet,
Wat boven lagh kan onder raeken.

't Geluk dreyt op een lossen spil,
Die heden heeft al wat hy wil
Die moet het morghen missen;
Wie op sijn wensch sijn gissingh maect
Al eer 't gewenschte hem genaect
Vindt hy sijn hoop vaek tegens 't gissen.

Een jonghen boom in somer lught,
Vertoont somwijl een schone vrught,
Dogh! eer men die sal plucken,
Sal vaek een buy van windigh weer
De vrughten slaen van boven neer,
En doen des pluckers luck mislucken.

Den schipper, die op Zee, by naght,
De gunst van windt en weer verwaght,
Als sterren baeken strecken;
Als 't niet te hert weydt, nogh te stil,
Heeft windt en stromen na sijn wil,
Siet op een kort de lught betrecken,

De stille baren opwaerts gaen,
En felle stormen neder slaen,
Die stont op stont verstijven;
En doen by duyster naght het schip.
Hier op een rotz, daer op een klip
Gans tegens hoop des schippers drijven.

Soo gaet het heden ook met mijn,
Mijn hooghste vreughd verkeert in pijn,

Nu dat mijn's Vaders sinnen
In 't lieven stellen my een wet,
En willen dat ik liefde zet
Op hem, die ik niet kan beminnen,

Ik min geen man als *Rosilion*,
Die is mijn liefdens ziel en Son,
Die is 't, die 'k liefde draeghe,
Die is 't tot wien ik ben gesint,
Die is 't, die *Rosanier* bemindt,
Als die haer ooghen 't liefste saghen.

'T is *Rosilion*, die 'k min, en eewigh sal beminnen,
Ach! *Rosilion* alleen is d'afgodt van mijn sinnen;
Soo zeer als ik hem min, soo seer haet ik die geen,
Met wien mijn Vader wil dat ik in d'Echt sal treen;
Sijn Koninklijke wet en sal by my niet gelden
Mits ik op *Rosilion* al langh mijn sinnen stelden;
'T is *Rosilion* dien ik, 't is hy die my bemindt,
Geen straff die mijne liefd tot hemwaerts overwint,
Veel liever laet ik my dit hoeft van 't lighaem houwen
Eer ik een ander, als mijn *Rosilion*, sal trouwen,
Daer komt mijn tweede ziel, mijn brave Ridder aen,
Dien ik met tranen sal mijn droefheyt doen verstaen;

Rosilion.

Hoe dus, mijn lief, hoe dus, Princes, wat doet u treuren?

Rosani.

Wt mijn bedroeft gelaet kunt ghy mijn droefheyt speuren,

Rosilion.

Ghy droevig, waerom dat? verswijgh dogh niets voor mijn,
U droefheydt my bedroeft; u smert dat is mijn pijn;
U lijden is mijn smert, en u verdriet, mijn sterven,
U ongeval mijn doodt;

Rosani.

Eer sal ik 't leven derven
Eer ik volbreng'h 't gun my sijn Majesteit gebiedt,

Rosilion.

Wat is dat dogh Princes?
Het alder groost verdriet

Dat u en my (mijn lief) souw over komen moghe

Rosilion.

Mijn lief! hoe vlieten dus de traentjes wt u ooghen?
Wat is, helaes! wat is de oorsaek uws geschrey?

Rosani.

De saek waerom ik ween, die raekt ons alle bey;

Rosilion.

Wat ist? ik bid, wilt my u noot (Princesse) klaeghen,
'T is *Rosilion* die u, u leet wil helpen draeghen,
'T is *Rosilion*, wien deert de droefheyt van u jeught
'T is *Rosilion* dien ghy die last op laden meught;
Neem al de smerten, lief, die u 't gemoedt ontroeren,
En leghtse my maer op die meer als ghy kunt voeren;
Ey stort geen traentjes meer, stut dees u bracke vloet,

Rosani.

Hoe meer dat ghy my smeekt, hoe meer ik schreyen moet

Rosilion.

Ben ik de oorsaek van u schreyen, door mijn smeken?
Soo is het best dat ik het smeken dan laet steken,
Hoe steken *Rosilion*? ô neen troost *Rosanier*:
Vaer voort met u gesmeek,

Rosani.

Ach *Rosilion*; sie hier,
Sie hier, sie hier mijn hert, sie hier mijn hert wol wonden,
Een hert dat eeuwich is aen uwe liefd verbonden,
Een hert dat niemandt wil als die, die 't eygen kent,
Een hert van 't welk dat ghy alleen de vooght heer bent,
Een hert dat u behoort, en niemandt wil behoren,
Een hert dat *Rosilion* alleen heeft wt verkoren;
Een hert dat droevigh is, om dat sijn Majesteyt
Dat hert wil stutten in sijn goe ghenegentheyt,
Dat hert wil dwinghen van u liefden af te houwen,
Dat hert wil dwinghen om *Celiodant* te trouwen,

Rosilion.

Ach! Hemel, wat ik hoor! ô Goden! kan het zijn?
Ach neen, ach neen, mijn lief, mijn lief! ghy zijt voor mijn,
Ik geef u niet weer om die my eens zijt gegeven,
Daer voor waeght *Rosilion* noch eenmael lijf en leven;
Eer sal de duystre naght (verlaten vande Maen)
In hare plaets de Son in volle glans doen staen;

Eer sal het aerds gheslaght d'onsterffelijke Goden
 (Gans tegen de natuur) doen sterven duysent dooden;
 Ia maken all de Goon tot slaven; selfs Iupijn
 (Eer dit gheschieden sal) en sal gheen Godt meer zijn.
 Eer sal ik met mijn handt versetten rotz, en berghen,
 Eer sal ik al de Goon om wrede wrake verghen,
 En staep'len bergh op bergh, ja treen van trap op trap
 Soo hoogh; tot dat ik selfs den Hemel binnen stap,
 Waer *Venus* sit te reght tot straf van sulke feyten,
 Daer sal ik selver gaen mijn ongelijk bepleyten;
 En soo op mijn versoek der Goden vonnis stuyt,
 Soo schop ik te gelijk haer tot den Hemel uyt,
 En sal in *Iovis* troon my dan als reghter stellen
 Daer ik het vonnis sal over het onrecht vellen
 Dat u *Celiodont*, en my heeft aengedaen;
 Princes, mijn lief, ik sal nae uwen Vader gaen,
 En hem, 't gun hy my heeft beloofd, te voren leggen,
 Om hooren wat hy daer als nu kan tegen segghen,
 Soo ghy stantvastigh blijft en my niet af wilt gaen
 Weet ik tot ons behulp goe midlen voor te slaen.

Rosani.

Op mijn stantvastigheydt magh *Rosilion* vertrouwen,
 Ik ben, en blijf u Bruydt,

Rosilion.

Daer voor sal ik u houwen,
 Ik ben, u Bruydigom, en blijf die totter doodt,

Rosani.

Ik offer u alleen mijn maeghdelijke schoot,

Rosilion.

O Goden! wat is dit een blijtschap vol bedroeven,
 Mijn Engel, mijn Princes! ik die mijn kraght deed proeven
 Soo meenigh strijbaer heldt; ben noch dien selfden man,
 Die 't reght van onse liefd met wapens reghten kan;

Rosani.

Laet af mijn *Rosilion* van diergelijke sinnen,
 In dit geval en is met wapens niet te winnen,
 Maer met gheduldigheid, standtvaste liefd, en trouw,
 Waer door ik my ter doodt aen u verbonden houw.

Vyfde handelingh,

CELIODANT.

O soete kraght des mins, die inde tegenspoeden,
 Mijn over wonnen hert met vreughde noch kunt voeden,
 In liefdens soet gepeyns, op schoonigheys waerdy,
 O schoone *Rosaniem!* hoe zweeft u ziel in my;
 O schoone *Rosaniem!* alleen daer toe geboren,
 Als dat ghy zielen souwt tot uwe min bekoren;
 O schoone *Rosaniem!* schoon segh ik, over schoon,
 En maghtigh om tot min te dwinghen selfs de Goon,
 O minne vonkjes die door 't stralen van u branden,
 Mijn ziel ghedwonghen hebt tot liefdens offeranden,
 O Goddelijke troon vol Hemels Majesteit,
 Waer in de hooghste schat van liefdens soetheit leyt,
 Gout draede vlegghes, waer voor perlen, en paruyken
 (Als gheen gelijk met u) voor schoonder moeten duyken;
 Gekuyfde hayrtjes, die op wit albaster grondt,
 Met soet gewemel rolt om root korale mondt;
 U strickjens boeyen my aen lusjes vande minne,
 O, oogghens die alleen zijt maghtigh 't overwinne,
 My, segh ik, my helaes! die over wonnen ben,
 En geen verlossingh als van u verkrijghen ken;
 Van u, ha *Rosaniem!* die my mijn doot of leven,
 (Na dat het u belieft) vermoghen zult te geven;
 Verschijn, ey goede son! verschijn voor mijn gesicht,
 En toon my eens een strael van 't Goddelijke light
 Dat inden Hemel van u aenschijn straelt met vonken,
 Wanneer u ooggh beooght mijn oogghen, door u lonken;
 Wanneer natuur bepronkt u kaekjens met gebloos,
 En ciert albaster wit met inkarnate roos

Soo tert u schoone blos het puyck van alle bloemen,
 Hoe salmen sulck een schoon, als uwe schoonheydt, noemen?
 Schoon ik het schoonheit noem, en schoonste schoonheit hiet
 Noch kan men door dat woordt de kraght begrijpen niet
 Die in dat schoone schoon staet sighbaerlijk voor ooghen;
 O schoonheydt, die dit schoon hebt *Venus* af gesoghen,
 Die *Paris* als de schoonst, den appel heeft vereert;
 O schoone *Rosanier!* aen wien mijn ziel begheert
 Te offeren dit lijf, dit lichaem, dese leden
 Wt reghte liefd, en trouw, in dienste van gebeden,
 Daer komt *Oronte* aen wiens komst ik hier verwaght;

Oronte.

'K heb aen sijn Majesteyt soo veel te weegh gebraght
 Dat ghy versekert u (mijn Heer) zult moghen houwen,
 Princesse *Rosanier* voor uwe Bruydt te trouwen;
 Sijn Majesteyt, en 't hoff zijn daer toe seer gesint,
 Hoewel dat de Princes nu *Rosilion* bemindt,
 En hy haer liefde draeght; moeten die liefde scheidten,
 Den Konink wil geen Echt als tusschen uwe beyden,

Celiodont

Gheluckigh is de uwr, die uwr in welke tijdt
 Dat ghy *Celiodont!* alhier ghevanghen zijt;
 Geluckigh is dien dagh, op welk ik hier gekomen,
 En van mijn vyandt als ghevanghen ben genomen;
 Mits mijn gevangenis my d'hoogste vreughde geeft,
 Ik segh de hoogste vreughdt die d'hele werelt heeft;
Oronte! my verlanght den Konink selfs te hooren,
 En ook mijn *Rosanier*; wiens jeughdt is aengebooren
 De schoonste schoonheydt die men oyt in Vrouwen sagh,
Oronte! laet ons gaen daer ik haer spreken magh,

ROSANIRE, ROSILION.

Den naght die yder trekt tot rust,
 Trekt my tot nare, sware zughten;

Ik vindt mijn leven sonder lust;
T hert smooit in duysent onghenughten,

Rosilion.

Nu ik bedroeft, u droefheydt spur,
U droefheydt, die my 't quaetst doet vresen,
Is 't rede, dat ik met u treur,
Waert ghy gerust, ik souw 't ook wesen:

Rosani.

Wat rust of lust is hier voor mijn,
Mijn *Rosilion*, mijn wel beminde!
Hoe kan een hert vol druk, en pijn,
Een lust tot vrolik leven vinde?

Rosil.

Het is gelijk Princes daer spreek,
Wie soo gemoedt, die moedt sal houwen?
Gheen mensch (wanneer 't aen hoop gebreekt)
Oft hy vervalt in misvertrouwen;

Leander (inde woeste Zee,
Ghevoedt door hoop sijn lief te naeken)
Verloor, sijn hoop, sijn liefde mee,
Eer hy by *Hero* kost gheraeken;

De baek (soo langh hy stondt in brandt)
Deed hem de hoop in liefde stijven;
Maer toen dat light verdween op strandt,
Most inde Zee het leven blijven,

Rosani.

Geen smert hoe hert, geen doot, hoe snoot
En salmen *Rosanier* doen erven;
Oft hare liefde is soo groot,
Dat sy wt liefde die wil sterven;

Ter liefde van haer *Rosilion*,
 Die zy ter doot sal liefde tonen;
 Indien zy meerder geven kon,
 Sy souwder uwe liefd mee lonen;

O woorden! zeghels van u trouw,
 O trouw! hoe sal ik u vergelden!
 O liefde! of den Hemel wou
 Dat ik de Goon tot borghe stelden.

Tot borghe van mijn trouwe min
 Mijn hert, mijn lijf, mijn ziel, mijn leven;
 Al 't geen ik aen mijn Afgodin,
 Wt liefde, wil ten offer geven.

Laet liefd ons stellen, lief, te vreen,
 Laet liefde leet (in 't lieven) draeghe
 Laet liefde leven, lief, na reen,
 Laet zijn een middel voor geslaghe,

Een middel waer door wy sijn Majesteyt beweghen,
 Een middel waer door hoop in liefde wort verkreghen;
 Een middel waer mee wy aen sijn Majesteyt
 Vervorderen de liefd die hy heeft toe geseyt;
 Ik vind geraden lief, ghy u ten hoof wilt voeghen,
 Op hoop de rede moght sijn Majesteyt vernoeghen;
 Stelt hem u diensten voor, aen hem te kennen geeft
 Hoe hy door uwe hulp, en trouwe daden heeft
 (In droeve nederlaegh) de overhandt verkreghen;
 En hoe ghy door u maght bevoghten hebt sijn zeghen;
 Staet vast op sijn beloft die hy u heeft gedaen,
 En hoe 't geen Konink voeght soo inde windt te slaen
 Beloften; dien hy heeft met sijne tongh ghegeven,
 Dat *Rosanier* in d'Eght met *Rosilion* souw leven,

En ist dat hy hier door niet af staet sijn bekeer;
 Soo sal ik niet te min nakomen 't gun ik sweer,
 Dat is, mijn levens tijdt u mijn verzellingh deelen,
 En in getrouwe liefd, de hooge Goon beveelen;
 Mijn ramp, mijn ongeval, mijn treurigh, en droef geklagh
 Tot dat ik komen sal aen mijne laetsten dagh.

Rosilion.

Princes sal my gereet op haer gebieden, vijnen,
 'K sal my van stonden aen ten hove doen verschijnen;
 Volbrenghen u voorstel, in dit ons ongeval,
 En sien wat wtkomst ons den Hemel gunnen zal.

Konink met het gantsche Hof. ROSILION.

Ha *Sire!* mijn gedaght inbeeldende de daden
 Waer meed' ik heb gedient U Majesteyts genaden;
 Soo vind ik, dat ik heb in 't bloedige geveght,
 Veel vyanden ghedoodt, en wonder wt gereght;
 Mijn goedt en bloedt ten dienst uws Majesteyts gegeven,
 En vor 't ghemene best gewaeght mijn lijf en leven;
 Wat heb ik menighmael (gelegert in het velt)
 De eerste tot den slagh, gemoedicht my gestelt;
 Wat eyscht den oorlogh meer dat ik niet heb begonnen?
 Wat legers niet verstroyt? wat Steden niet gewonnen?
 Wat mannen niet ontmant? wat troepen niet vernielt?
 En wat niet vlughten kost gevangen, of ontzielt?
 Soo als ik dit herdaght quam my een saek te voeren,
 Een saek, die *Sire*, u gelieven sal te hooren;
 Hoe tot *Pavye* is wel eer een Vrouw geweest
 Die inde swarte kunst had een vermaerden geest,
 Waer door sy alles wist op 't nausten te voor seggen;
 Ook watter was geschiedt heel grondigh wt te leggen;
 Ia tot verwonderingh van yder die het sagh;
 Als nu een *Philosoph* eens op een seker dagh

Zigh vinden liet by haer, als daer toe aengebeden,
 Om op een seker vraegh te geven hare reden;
 Ey hoor een vremde saek die op mijn voorstel past,
 Na dat den *Philosooph* haer eerst had ondertast
 Stelt hy een vraghe voor, die haer ter oren raekte;
 Welk 't beste vaers was dat *Virgilius* oyt maectte;
 Sy antwoordt hem terstont dit vaersjen in latijn,
 Dit vaersje *Sire!* 't welk wel overdaght magh zijn;

Discite Iustitiam moniti & non temnere Deos.

'T gheen sekere Poët dus stelt in duytsche woorden,
 En hebse vaek herhaelt, na dat ikse eerst hoorden;
Leer, zijnde dies vermaent, de Goon niet te versmaen,
Maer nae gerechtigheydt voor alle dingen) staen.

Konink.

Wat wilt ghy *Rosilion!* hier mee te kennen geven?

Rosilion.

Alsoo ten dienst van 't Rijk (geduurende mijn leven,
 U Majesteyt ten nut, gelijk ook voor 't gemeen)
 Ik wapens heb gevoert, en Ridderlijk gestreen;
 Soo wenschten ik als nu U Majesteyt te vraeghen,
 In welke dienst ik my het beste heb ghedraeghen?
 Moght ik eens wt de mondt uwes Majesteyts verstaen,
 Wat dat het besten is van my (voor u) gedaen;
 Soo souwd sijn Majesteyt mijn trouwigheyt erkennen,
 Ik die van eersten aen getraght heb my te wennen
 Tot trouw, tot dienst en nut van Konink, Rijk, en Kroon,
 Versoek voor all mijn dienst nu mijn beloofde loon,

Konink.

Wat loon wil *Rosilion?*

Rosilion.

Wat loon? vraeght ghy dat *Sire?*
 Geen ander loon, als maer u Doghter *Rosanire,*

Konink.

Alsoo ik ben gesint den Oorlogh af te staen
 En met *Celiodont* een vrede aen te gaen,
 Waer aen dit gantsche Rijk ten hooghsten is gheleghen,
 Heb ik (mits rijp beraedt) daer gantschelijk niet teghen,

Te meer, mits dien mijn Rijk een Rijk verryken kan,
 Aen dese vrede hanght mijn gantsche welvaert an,
 Den oorlogh baert my langhs hoe meeder tegenhede,
 Dies ik genegen ben tot een gewenschte vrede

Rosilion.

Hoe *Sire!* hoe! wat 's dit? u wensch die is onnut,
 De reden dwinghen my dat ik u voorneem schut;
 Hoe *Sire!* ist nu tijdt voor u een vreed te maken?
 Ghy most met meerder Eer, als dus tot vrede raken,
 Hoe *Sire!* hebt ghy nu een vree in 't Rijk gebreck,
 Daer ghy u vyandt stelt de voeten op de neck?
 Segh my, waer zalder een van uw vyanden wesen,
 Die nu niet sal den naem van *Policander* vresen?
 Wie leefter, *Sire!* ha! wie leefter reghte voort,
 Die niet en schrikt en beeft als hy maer noemen hoort
 De naem uws Majesteyts?

Raedtsh.

U yver dus ontsteken
 In liefden tot het Rijk, doet *Rosilion* dit spreken;
 U hert wort aengevoert door goe genegentheydt,
 Om groot te maken 't Rijk, en ook sijn Majesteyt;
 Maer hoor Heer Ridder, wat hier tegen valt te seggen,
 Als ghy de legers voert, en Steden gaet beleggen,
 Ia wint batalien, en alles watter zy,
 Gedenkt ghy dan wel eens de arme ondersaten?
 Met welk een swaren last van legers, en soldaten
 Wort sijne Majesteyt, en 't gantsche Rijk beswaert,
 Wat moeylikheyt en zorgh dat dit den Konink baert?
 Als die de legers moet verschaffen wt sijn staten,
 Als 't all gewonnen is, wat sal 't den Konink baten?
 Vermits de swaerigheydt die wt den krijgh ontstaet
 Daer plaegh, en hongers noot de onderdanen slaet,
 Als roven, moord, en brandt, als plonderen en als schaeken,
 De eereijke jeught tot krijgers hoeren maken;

Als wraek-lust tanden wet op het onnosel bloet,
 En felle klaeuwen slaet in ander lieden goedt;
 Dit zijn van d'oorlogh, helaes! de beste vrughten,
 Die meenigh vroom gemoet so deerlijk vaek doen zughten,
 Dit zijn de geessels die onnosle zielen slaen,
 En doen sijn Majesteyt nu na de vrede staen,
 Te meer, mits dagh aen dagh de arme onderdanen
 Aen sijne Majesteyt op offren droeve tranen,
 Ia, smeken met gebeen, in zughten, en geklagh,
 Dat dogh hun droeve noot eens eynde nemen magh;
 Waer door sijn Majesteyt (beweeght in mededoghen)
 Sijn onderdanen soekt de tranen af te droghen;
 Meer siende op 't geluk, en welvaert van 't gemeen,
 Als wel sijn Majesteyt siet op sijn luk alleen;
 Mits u den Konink houwt de trouwst van sijn getrouwen
 Heeft hy dit *Rosilion* te vooren willen houwen,
 Op dat vertrouwen, 't u niet min, dan ons behaeght,
 Als een, die garen 't Rijk in goede welstant saeght;
 Derhalven vindt sijn Majesteyt zigh aengedreven
 Door dees beweginge, om *Rosanier* te geven
Celiodant ten Echt; als hebbende gelijk
 Om met meer rijken te verrijken dit sijn Rijk.

Rosilion.

Hebt ghy u reden wt?

Raedtsh.

Ia Heer;

Rosilion.

Soo sal ik spreken,
 Hoe *Sire!* is in u de wijsheydt soo geweken,
 Das uwe Majesteyt zigh soo verleyden laet?
 Verleyden, segh ik! door verraders van u staet!
 Verraders? ja noch eens verraders durf ik seggen,
 Als die den vyandt sien voor uwe voeten leggen;
 U vyandt, letter op, ha *Sire!* aen wien zy
 Te brenghen soeken 't Rijk, en al u heerschappy;
 En boven dien u slaef, die Konink zijt, te maken;
 Hoe *Sire!* kan 't verstandt soo wt u hersens raken?

Dat ghy ghedoghen zult ('t gun ik noyt had vertrouwt)
 Datmen op valschen raedt van u verraders bouwt;
 Ha *Sire!* dat ghy 't meent en sal ik nimmer hoopen,
 Zult ghy ghedoghen dan als datmen sal verkopen
 U, en u Kroon, u Kroon, en u? wel hoe?
 Hoe *Sire!* staet ghy dit aen u verraders toe?
 En kunt ghy dan niet sien dat die dees raedt u geven
 Verkopen u, u Eer, u vryheydt, en u leven?
 U Scepter, Kroon, en Rijk, ja all wat ghy besit,
Sire! waer 't u verstant? ha *Sire!* lijdt ghy dit?
 Souwt ghy *Celiodont* aen *Rosanie* doen trouwen?
 En onderwerpen u aen hem, die is gehouwen
 En onderwurpen om te doen 't gunt ghy bestaet,
 Helaes! ghy vleyt die geen, die met een loos verraet
 Toe leggen op u Rijk, en 't welvaert deser lande,
 Hoe *Sire, Sire* 't is de Kroon te grooten schande,
 Dat ghy u, en u, Rijk als wegh geeft aen die geen
 Van wien dat ghy behoort te worden aengebeen;
 Zult ghy *Sire*, zult ghy, zult ghy aen u gevanghen
 Op offeren 't gun hy behoorden u te langhen?
 Hoe *Sire!* zult ghy doen 't gun past van hem gedaen?
 Hier toe kan *Rosilion* in 't minste niet verstaen;
 Ha *Sire!* passi ist die my aldus doet spreken,
 Verschoon my soo ik ben van reden af geweken;
 Raedts-heren 't is u schult, mits ghy den Konink raet
 Te maken vreed met hem die na sijn scepter staet.

Konink.

Niet hoger *Rosilion*; swijgh, swijgh op mijn begeren,
 En schelt niet op mijn Raedt, de desen mijn Raedts-heren;
 Weet dat ik dese saek u niet te voren houw,
 Om dat ik uwen raedt daer op verwaghten wouw,
 In 't minste niet; 't besluyt by my dus voor genomen,
 Dat sal, en moet ook zijn goetwilligh na gekomen;
 Mits ik u gunste draegh, soo ist dat ik begeer,

Dat mijn begeerte ghy zult weygren nimmermeer,
 Op dat mijn gunst tot u in vaste daedt souw blijken,
 Geef ik mijn Doghter u, daer toe twee Koninkrijken;
 Veel hoger in waerdy, als die *Celiodont*
 Van my genieten sal tot sijne huwlijx pandt;
 Mits dat ghy met hem zult als een goet swager leven,

Rosilion.

Wil dan sijn Majesteit aen my sijn Doghter geven?

Konink.

Ia:

Rosilion.

Sire! seght ghy ja? of heb ik misverstandt?
 Hebt ghy u Doghter niet beloofd *Celiodont*?

Konink.

Och ja! ghy zult den een, en hy den ander trouwe,
 Hy *Rosanie*; en ghy *Cephise* voor u vrouwe,

Rosilion.

Ach *Sire!* sal ik dan van 't mijne zijn berooft?
 En hebt ghy selver my u Doghter niet beloofd?
Cephise (weet ghy wel) is ymmers niet u eygen,

Konink.

Nochtans sal ik de gunst van mijne liefde neyghen
 In Vaderlijke zorgh, soo mildelijc tot haer
 Al of van vlees en bloet sy mijne Doghter waer,

Rosilion.

Den brief die ghy aen my, ha *Sire!* hebt geschreven,
 Die zal op heden noch getuychenisse geven,
 Dat sy de name van *Cephise* niet druckt wt,
 Maer dat my *Rosanie* beloofd is tot mijn Bruydt?

Konink.

Mijn Secretaris heeft zigh light vergist in 't schrijven,

Rosilion.

En sal dan *Rosanie* voor *Rosilion* niet blijven?
 Sal my dit ongelijc dan vanden Konink schien?
 Salmen *Celiodont* nu meer dan mijn ontsien?
 Sal die nu boven my wtmunten in gelucken,
 Die uwe staet en 't Rijk ghesoght heeft t'onderdrucken;
 Die, die den Prins u Soon geschopt heeft met den voet,
 Waer van als noch om wraek roept sijn vergoten bloet?
 Waer van de warme rook noch vers smooft voor u oogen,
 Zult ghy, ha *Sire!* voor u swager dees gedooghen?
 En hegthen soo een tak aen uw vermaerde stam

En stoten my voor 't hoofd, die daer de wraek van nam;
 U Majesteyt verlost, en 't leger broght te schanden,
 En heb u vyandt u geleverd in u handen;
 Zult ghy op uwen troon dan sitten doen die geen,
 Die u, ha *Sire!* soght onder de voet te treen?
 Denkt dat het bloet uws Soons roept wrake in u ooren,
 Soo dat het selfs de Goon ten Hemel kunnen hooren;
 Dit onrecht houwelijk is Goon en menschen leet,
 En baert een schrik in 't hert van die, die 't onrecht weet;

Konink.

Houw op, ik segh houw op, of 't seggen sal u rouwen,
 Ik wilt dat *Rosanier Celiodont* sal trouwen,
 Houw ghy u vergenoeght dat ghy *Cephise* krijght,
 Ik gae, en rae dat ghy op mijn begeerte, swijght;

Den Konink gelast hem te willen vertrecken, Rosilion onderschept hem.

Rosilion

Ik dank sijn Maj'steyt die my *Cephise* wil gunnen,
 'K heb eers genoegh als ik dit noch sal dragen kunnen,
 Dit heeft u goede gunst, ha *Sire!* my gelanght,
 Dit ist waer aen u Rijk, u Kroon, u welvaert hanght;
 Ik segh *Celiodont* sal *Rosanier* niet trouwen,
 Of hy sal my de kop eerst vande romp af houwen;

Konink.

O ghy ondankbaren, in wien geen reden zijn,
 Ist mooghlijk dat ghy durft soo spreken tegens mijn?
 'K heb u als vremdelingh gekoght, en groot doen maken,
 Wegh wt mijn ooghen; 'k sweer u sal een straf genaken.

Rosilion.

Gae heen, ha *Sire* gae! ik toon my onbevreesd,
 Ik blijf dien *Rosilion*, die 'k altijd ben geweest.

ROSILION.

En magh men niet te recht die voor ondankbaer schelden,
 Die trouwe dienst, en deughd niet soeken te vergelden?

Ha *Sire! Sire!* noyt had ik op u vertrouwt
 Dat ghy u tegens my soo bitter dragen souwt;
 Hoe noemt ghy *Rosilion!* ghy noemt hem onbeleefde,
 Ondankbaren, helaes! van spijt mijn leden beefde
 Als ghy my dit verweet; ondankbaren! ô Goon!
 Is dit voor al mijn dienst den Koninklijken loon?
 Als vromdelingh gekoght; kan *Rosilion* dit lijn?
 Hoe kander sulck een woordt van 's Koninx lippen glyen
 Tot looningh van mijn dienst? als vromdelingh gekoght;
 Ia vromdelingh die u, u leven heeft gesoght;
 Een vromdelingh die u, u Rijk, u Kroon, u leven
 Gekoght heeft met sijn bloet; en willigh op gegeven,
 Ondankbaeren! met recht ik dat wel seggen magh
 Ondankbaerder als ghy men nimmermeer en sagh,
 De moedt is *Rosilion* soo hoogh in 't lijf gewassen,
 Dat hy noch op het hof noch Konink selfs wil passen;
 Als vromdelingh gekoght, 't is waer, dat was met gelt,
 Daer voor heeft *Rosilion* u weer in 't Rijk gestelt,
 En met sijn moedt en bloet gekoght u Kroon, en leven,
 Wat heb ik menighmael my inden slagh begeben,
 Soo veel batalien, ha *Sire!* wtgestaen,
 'T gun ik tot uwen dienst alleenigh heb gedaen;
 Waerom, rechtvaerde Goon! ben ik niet om gekomen,
 Waerom en hebt ghy my het leven niet genomen?
 Als ik met moedt en bloet voor *Policander* streed,
 En soo veel om het Rijk, en om den Konink deed?
 Sal ik dan sijn berooft van mijn beloofde minne?
 Sal hy (dien ik verwon) my hier in overwinnen?
 O ghy rechtvaardighen des Hemels, schut het af,
 Of voert eerst *Rosilion* met al sijn Eer in 't graf.

Konink met het gantsche Hoff.

Datmen den Hemel doe een offer van gebede,
 Om Hemels zegen over de besloten vrede;

Laet telghen van olijf op het gewijd Altaer
Ten Hemel branden, nevens Godt gewijde schaer;
Om d'opper Godtheyt te beweghen tot medoghen,
Dat hy sijn bystant ons af sende vanden hoogen;
Stort zege, milde Godt, op ons gewenschte vree,

Verance.

Sta op, ey wegh sta op, op, op maek my stee,
Waer is sijn Majesteyt? ik moet den Konink spreken
Ruym op, en laet my deur,

Hoveling

Waer isser oyt gebleken
Meer onbeleeftheyt als dees bedelaer bedrijft?

Verance.

Ik segh u laet my deur, en voort,

Hoveling

Den Ionker kijft,
Hoe ist met u, mijn Heer?

Verance.

ik segh u staet ter zyen,

Hoveling

Ey laet men Ionker deur! wel wat sal hier gedyen?

Verance.

Hoor *Sire*, gun my spraek op Koninklijk gebiedt,

Konink.

Maek plaets, en laet hem deur,

Verance.

Kent my den Konink niet?

Hy luystert den Konink in 't oor:

Ik ben *Verance*;

Konink.

Hoe! ik stae als op genomen,
Verance, 't is my lief dat ghy hier zijt gekomen,
Weest welkom in mijn hof, en vriendelijk begroet;

Verance.

Ik dank sijn Majesteyt die my dees Eer aen doet,
Ik heb sijn Majesteyt iets heymelijx te spreken,

Konink.

Gae mee ten hoof, alwaer u niets en sal ontbreken.
Van't gene ghy begeert, *Verance*! gae met mijn,
Ik wil dat ghy in als ten hoof onthaelt zult zijn,

Konink; Verance.

Verance.

Wanneer u Majesteyt *Argire*, Koninginne,
Betoonden lieve lust in soet onthael van minne,

Soo dat na het vertrek van sijne Majesteyt
Argire was bevrucht; en my te last geleyt
Van u, ha *Sire!* haer op 't naust in aght te houwen,
Waer in ik heb gegaen in als ter goeder trouwen;
En kort naer u vertrek, heeft sy een Soon gebaert,
Het gheen Princes aen my heeft heymelijk verklaert;
Een jaer, of daer ontrent, na desen tijt verleden,
Soo is Princes *Argier* in Echt verbondt getreden,
Met sijne Majesteyt van *Santons*; van wiens stam,
Princesse binnen 't jaer, een jonghen Soon bequam,
Dien sy verwisselde aen 't kindt by u verkregen,
En stuurt my met haer kindt op ver en vremde wegghen.
'T gheen ik onnosel heb verloren, 't welk my smert,
En is my alle daegh een wonde in het hert,
Ik koom, tot hier gedwaelt, u Majesteyt voor houwen
Als dat ik heb verstaen ghy *Rosanier* wilt trouwen,
En met *Celiodont* in d'Echte wilt besteen,
'T welk niet geschieden kan om sonderlinghe reen;

Konink.

Wat reden zijnder die my kunnen dit beletten?

Verance.

'T magh niet geschieden, aengesien de heyl'ge wetten,
Is *Rosanier* niet u doghter?

Konink.

'K houwser voor,

Verance.

Celiodont u Soon,

Konink.

Hoe Hemel, wat ik hoor,
Verance! hoe mijn Soon? mijn Soon! hoe kan dat wesen?

Verance.

Ja *Sire*, 't is u Soon, u Soon die ghy voor desen
Hebt by Princes geteelt;

Konink.

Verance! houw dit stil,
Want ik van dese saek u breder spreken wil.

Hovelingh.

Sire! ik die my hier voor uwe boeten buyghe,
Koom aen U Majesteyt de aenkomst nu getuyge

Van Koningin *Argier*; die 's Koninx komst verbeydt,
En garen spreken souw met uwe Majesteyt.

Konink.

Argire hier! 't is vrent, *Verance*, 't schijnen dromen,
Ik sal de Koningin terstondt verwellekomen,
Vertrek, vertrek van hier, ik volghe voort ten hoof;
De Koninginne hier! 't is meer als ik geloof.

Konink, Celiodant, Rosanier, Argire, Cephise, met alle den Adel van 't Hoff.

Konink.

Heeft hare Majesteyt noyt van haer Soon vernomen,
Noch 't zedert sijn vertrek, daer tijdingh van bekomen?

Argire.

Groot mogend Majesteyt, wat moeyten dat ik deedt,
Noyt wist ik waer hy was, gelijk ik noch en weet;
Wat heb ik menigh traen, en zughten wtgebroken,
En heb mijn troost gesoght in droom van yd'le spoken:
Ik stelden my gerust op valsche huyclery,
Ha *Melusine!* toveresse, hoe hebt ghy
Met u vervloekte kunst beguychelt mijne oghen,
Hoe hebt ghy met u spokeryen my bedroghen,
Hoe hebt ghy mijn gesicht door vals geloof verblint,
Als ghy voorseyden dat mijn eygen wettigh kindt,
Geluckigh wesen souw! waer van niets is gebleken,

Verance wtkomende, valt Argire hem om den hals.

Verance! zijt ghy hier? met recht magh ik my wreken,
Voort geeft my wederom het geen dat ik u gaf,
Mijn kindt, ik segh mijn kindt;

Verance.

Ach! Hemel! schut de straf
Die ik verdient heb, dogh onschuldigh; toon medoghen,
Genadigh Konining! hem die hier leyt geboghen,
Voor uwe voeten neer, in zughten en getraen,
Vergeef *Verance* 't gun hy heeft aen u misdaen;

'T is waer, ghy hebt u kindt my hoogh en dier bevolen:
Maer wierde met geweld, helaes! van my gestolen,

Argire.

Gestolen? is mijn kint gestolen? segh me voort,
Verance, is het dan gedoot, oft oock vermoort,
Segh, segh *Verance* segh, mijn ziel verlanght in vrese,
Om weten hoe het met mijn kindt, mijn kindt magh wese.

Verance.

Als my haer Majesteyt het kindt gaf van haer schoot,
En uyt haer Koninkrijck te trecken my geboot
Tot op de grensen van *Santons* daer ick vijf jaren
In een kleyn huysjen had u kindt in mijn bewaren,
Alwaer 't gemeene volk ons hadden wel besint,
En hielden my aldaer voor Vader van het kindt,
De voedster voor de Moer, en voorts is onder allen
Een droevigh ongeluk aen ons ten deel gevallen;
Als ik op seker tijdt aen d'oever lagh en sloop,
En Kinnikson op strandt met kinders spelen liep;
Soo zijnder toen ter tijdt Zee-rovers aengekomen
En hebben my en 't kindt gelijk van daer genomen,
Ons op het eylandt *Armoriques* aengebraght,
Alwaer zy zijn gewent te lossen hare vraght;
En daer, nae out ghebruyck, sy met geroofde waaren,
En veel gestolen buyt te lande komen varen,
Die daer van vremde lien vaek worden opgesoght,
En om geringe prijs den vremdelingh verkoght;
Soo ist gebeurt dat daer verscheyde kooplien quamen,
En koghten Kinnikson, die sy toen met hun namen;
Ik bleef in ketenen geboeyt, van 't kindt berooft,
En leedt veel meerder leet, als oyt kan zijn gelooft;
Tot eyndelijk een vree daer wierd in 't landt besloten,
Door welke vrede, ik mijn vryheyt heb genoten;
En heb de goede Goon gebeden dagh aen dagh,
Datmen dogh Kinnikson gesont weer vinden magh;
Argire Koningin, ik wenschten om mijn leven,

Dat ik u Kinnikson u wederom kost geven,
 Den Hemel ist bekend dat ik om dese schult,
 Soo vaek mijn sterven wensch wt enkel ongedult;
 Ik ben, ô Koningin! op 't hoogst met u verleggen,
 En hebbe, soo het schijnt, nu al de Goden teghen;
 De Goden, die op my te bitter zijn gesteurt;
 Mits dien dit ongeval (door hare wil) gebeurt.

Argire.

O droefheydt al te droef! na dat ghy my doet horen,
Verance, ach helaes! soo is mijn kindt veroren;
Argire! die u hert in bracke tranen smelt,
Argire! die de ziel met zorgen voelt ontstelt,
 'T gemoedt met vrees benauwt, van droefheydt ingenomen,
 Door zorghe dat mijn kindt noyt wederom sal komen,
 O *Melusine* die met uwe Prophecy,
 Nu toont de reghte proef van u bedriegery;

Konink.

Verance! op wat plaets ist kindt vervoert?

Verance.

Ik hoore,
 Dat het te schepe voer langhs de rivier de *Loire*,

Konink.

Dat geeft al eenigh schijn, hoe ouwt was 't toen?

Verance.

Ses jaer,

Konink.

Hoe was sijn wesen? was hy root of swart van haar?

Verance.

Sijn haaren waren blondt, sijn troni wel besneden,
 Voorts was hy schoon, en blank, daer by seer fray van leden;
 Groot van sijn ouderdom, een kindt van sulck een slagh
 Dat yder wiert verliefte op hem, die 't maer aensagh;

Konink.

Ghy hebt het, soo ghy seght, al Kinnikson geheeten,
 Maer is de reghte naem van 't kindt u ook vergeten?

Verance.

Neen *Sire*, neen, ô neen,

Konink.

Verance! is het niet,
 Soo segh my dan sijn naem,

Verance.

Maer Kinnikson hy hiet.

Konink.

O goede Goden, wilt ons openen de ooghen

Dat wy de waerheydt van dit werk aenschouwe mogen;

Argire: ghy hebt my gegeven eenen Soon,
(*Argire*, ik bespeur de wonderheen der Goon)
En wil een ander Soon *Argire* weder geven,
Wat naeme, *Rosanier*! stondt in den steen geschreven
Die *Rosilion* had, toen hy wierd aen my verkoght,
En tot uw beyder dienst hier in het hof gebroght?

Rosani.

Dat kan sijn Majesteyt in desen steen noch lesen.

Konink.

Het is de selfde naem die ghy hem gaeft voor desen.
Daer staet het,

Argire.

Wel perfect,

Verance.

Och ja! 't is Kinnikson,

Konink.

Soo is het kindt bewaert, en heet nu *Rosilion*.

Argire.

O aengenaeme steen! merkteken van mijn vreughde,
Ik kus u, lieve steen! als hoop van mijn geneughde,
Ik kus u lieve steen! ik kus u noch eenmael,
Mits ghy de borne zijt daer ik mijn vreughdt wt hael.

Konink.

Daer is geen twijffel aen, noch eenighzints te vresen,
Oft *Rosilion* die zal u Soon, *Argire*! wesen;
Ik heb hem hier gekoght, en hy was toen soo 't scheen,
De seven jaren ouwt, oft daeromtrent, soo 'k meen,
En offer noch aen hem geen ander tekens bennen,
Waer aen men boven dit, hem soude moghen kennen?

Verance.

Ik weet als hy my siet dat hy my kennen sal,

Argire.

Een teken isser noch, 't welk my in dit geval,
De reghte sekerheydt sal kunnen openbaren;
Een teken isser noch dat sal de saek verklaren;
Eer ik hem van my gaf, heb ik op sijne handt,
Met gloeyend yser eerst een roosjen ingebrandt.

Rosanier.

Soo zijt dan Koningin! gewis,
Dat *Rosilion* u eygen is,
U eygen Soon, u eygen kindt,
Mits dien datmen dit roosjen vindt,

Dit roosjen op sijn linker handt,
Soo wel en soo volmaekt gebrandt,
Soo net, en aerdigh, dat ik houw,
Dat met pinceel geen schilder souw,
Volmaekter roosjen malen af,
Als hem 't gebrande yser gaf.

Konink.

Laet *Rosilion* terstondt hem hier voor ons vertonen,

Argire:

Den Hemel wil mijn leet met blijtschap weer belonen,

ROSILION.

Eerbiedigh zy van my al 't hofgesin gegroet.
Eerbiedigh val ik nu U Majesteyt te voet,
En seek verschooningh op mijn fauten, oyt bedreven,
Ha *Sire!* wilt ghy my 't beloofde dan niet geven?
Wilt ghy my *Rosanier*, die Koninklijke spruyt,
Niet gunnen tot mijn deel, en wtverkoren Bruydt?
Mijn Bruydt! mijn lieve Bruydt, die, soo 'k haer niet verwerve,
Door trouwe liefde sal haer *Rosilion* sien sterven;
Ey! *Sire!* schey dogh niet twee zielen soo vereent,
Ey! *Sire!* rooft my niet 't geen ghy eens hebt verleent,
Ey! *Sire!* ey gedenk mijn trouwheydt u gebleken,
De rampspoet waer in ghy, Ha *Sire*, waert gesteken,
De swarigheydt, die ghy soo langhe hebt geleen,
De trouwicheyt waer mee ik heb voor u gestreen,
Gun my tot loon van dien Princesse *Rosaniere*,
Ey salse mijne zijn? wat seght ghy hier op, *Sire?*

Konink.

Indien het neffens my U Moeder soo verstaet,

Rosilion.

Mijn Moeder, *Sire?*

Konink.

Ja u Moeder! leef haer raedt,

Argire.

Laet my u linkerhandt eens *Rosilion* aenschouwen;
Ik ben u Moeder, en daer voor mooght ghy my houwen,

Rosilion.

O Hemel! wat is dit! wat wonder leert den tijdt;

Argire.

Het is my lief dat ghy gesont van leven zijt,

Konink.

Groot mogend Koningin, hoe wonder zijn Godts werken,
Gelijk wy in dit stuk dat merkelijk bemerken,
Is *Rosilion* u kindt? *Celiodant* het mijn,

Celiodant

Hoe *Sire*, *Sire* hoe, kunt ghy mijn Vader zijn?

Konink.

U Vader; en *Argier* de Koningin u Moeder,
Den Ridder *Rosilion* dat is u halve broeder;
U Moeder neem ik aen voor mijne Echte Vrouw;
En u *Celiodant* ik met *Cephise* trouw;
En *Rosilion* die sal met *Rosanier* vereenen,
Waer toe den Hemel ons Godts zeghen wil verleenen.

Rosilion.

Nu heeft het liefd na wensch,

Rosanier.

Nu gaet de daedt voor schijn,

Rosilion.

Nu is de spreuk vervult,

Rosanier.

Een yder krijght de sijn.